

Redaktion kunne fjerne denne Tvivl, saa at man faar en klar og bestemt Fortolkning af, hvorvidt vi ville unde Præsterne Ret til at modtage Gaver for visse Embedsforretninger, medens det ikke er tilladt andre Embedsmænd. Hvad nu selve dette Spørgsmaal angaar, hvorvidt man skal give Præsterne en saadan Tilladelse, da kan der vistnok, hvad der ogsaa er sket idag, fremføres meget grundede Betragtninger baade for og imod, men jeg er dog tilbøielig til at tro, at vi i den Overgangstid, der hengaar, inden vi komme bort fra det hidtil værende Lønnings = Kvaliteri og faae en ny Form for Lønningen af de folkekirkelige Embedsmænd, ville handle korrektest, rigtigst og tydeligst ved ligefrem at forbyde Modtagelsen af Gaver. Skulde man, hvad der jo er muligt, efter denne Overgangstid komme til den Anskuelse, at Staten under en anden Form end den her foreslaaede bør yde Folkekirken sit Tilskud, kan man atter løse dette Forhold og komme ind paa den Betragtning, der vistnok ogsaa ellers i sit Grundvæsen er ægte, og som blev fremfat af de ærede Medlemmer for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) og Ribe Amts 4de Valgkreds (Ternansen). Jeg tror, vi ville naa Maalet bedre og gjøre det mere klart for Menighederne, hvorledes det nye Forhold tænkes ordnet, naar vi ligefrem forbyde Præsterne at modtage Gaver for deres Embedsforretninger, og jeg er enig i, at Præsterne herved i Bivirkeligheden desl. ville undgaa en Fristelse og desl. ville ophøre at være Gjenstand for den Tvivl og Mistanke, som nu er tilstede med Hensyn til, om de overhovedet ere tilbøielig fri i deres Embedsforretninger; det er jo en ikke almindelig og i alt Fald en altfor almindelig Betragtning, at Eigtalen lyder meget efter (En Stemme: Tarten!) Nei! ikke Tarten, thi den er falden bort nu; det gjaldt i tidligere Tid —, men efter den Mands sociale Stilling, hvis Eigtal ligger for ham. Derjom Præsten nu skal vedblive at kunne modtage en bestemt Betaling for sin Tale, da vil den Betragtning ikke saa let blive dødsdømt, som den ellers vilde blive. Med Hensyn til Konfirmationshandlingen er det ogsaa især paa de Steder, hvor man arrangerer Konfirmanderne, efter som Præsterne

faae Indtryk af dem, en almindelig Antagelse — jeg siger ikke, at det er begrundet, thi jeg tror tværtimod, at det er uret mod Præsterne, naar dette siges saa almindeligt — at i samme Forhold som man kan avancere med fede Gæs ind ad Rjøffendøren, i samme Forhold kommer Vedkommende op paa Kirkegulvet; men ogsaa med Hensyn til dette vil Præsten blive fri for disse Tvivl og denne Mistanke og ligeledes for en Fristelse, naar det simpelt hen bliver forbudt med disse Gæs. Naar der herimod gjøres den Indvending, at den Kjærlighed, der kan være tilstede, absolut skal aabenbare sig gennem Pengegaver og fede Gæs, da kan jeg ikke forstaa dette. Det venlige Sind, den gjensidige Tillid, den Naade, hvorpaa Sognet benytter Kirken, den Naade, hvorpaa Beboerne bruge deres Præst og komme for at tale med ham, baade naar de ere syge og ikke syge, naar de ere sorgfulde, og naar de ere glade, i Alt dette ligger der et langt større Bidnesbyrd om Kjærlighed til Præsten og hans hellige Embede end deri, at f. Ex. en Mand, som maasse aldrig kommer i Kirken, sender et rigeligt Offer for paa jesuittisk eller katholisk Vis at vise, at han i denne Henseende dog ikke vil staa tilbage. Hvad der nu end kan siges for eller imod, saa kan jeg som sagt ikke negte, at jeg er tilbøielig til at tro, at vi, som vistnok at komme bort fra den nuværende Lønningsmaade og gaa over til det System, som er foreslaaet i Loven, ville handle hensigtsmæssigst for vor Opgave i at opstille et ligefremt Forbud. Man har sagt, at der er en løstelig eller uforklarlig Modsætning mellem de to Stændpunkter; paa den ene Side at ville lønne Præsten fast og paa den anden Side at ville have, at Menigheden skal have en væsentlig Indflydelse paa Præstens Ansættelse. Dette forekommer mig ingenlunde at være Tilfældet. Hvad enten Staten gennem Tienden, som Præsten oppebærer, hjælper Menighederne til at lønne deres Præster, eller Staten selv oppebærer Tienden og gennem Statskassen lønner Præsterne direkte, er jo kun forffjellige Former for den samme Understøttelse; det forstyrrer overhovedet ikke i mindste Maade den anden Betragtning, at Menigheden bør have en væsentlig Indflydelse paa Præ-